

чувство. Който гони хубость и пріятность не бива да забуравя, че хубость - та и милота - та не сѣ само въ образа (форма), а сѣ наймного въ мръданіе - то и въ начина, съ които ся оживѣва и исказва тая форма.

А каквы трѣбува да сѣ хубавы-ты уста? Хубавы-ты уста не бива да сѣ ни много широки, ни много тѣсны; въ кровежя си да сѣ заоблены, и да не сѣ распраны въ равнѣ прякѣ (хоризонталнѣ) чрътѣ, а да сѣ распраны така, чтото распорѣ-тѣ отъ срѣдѣ-тѣ на горнѣ-тѣ брънѣ да ся спуща камъ кѣтеве-ты, които не бива да стоятъ много ниско. Горня-та бръня въ срѣдѣ-тѣ си да бѣде заоблена, нѣ не така чтото заоблено-то да виси като нѣкое языче. Бръны-ты да сѣ нито много тѣнки, нито много кѣсы, нито много дългы, нито много напѣты, ни мягкы, ни плоскы, ни напуканы, а да бѣдѣть една съ другѣ съразмѣрны и да идѣть еднакво голѣмы. Червенина-та по бръны-ты показва здравіе, нѣ тая червенина трѣбува отъ срѣдѣ-тѣ камъ кѣтеве-ты да ся свива повече и повече.

Много уста, по направѣ-тѣ си хубавы, стоятъ грозны отъ дръжаніе-то имъ кога мирувать. Мы не можемъ да оправимъ направѣ-тѣ на уста-та, нѣ можемъ по волю-тѣ си да докарвамы всякакъ дръжаніе - то и мръданіе-то имъ, та така даже и грозны-ты уста да направимъ да ся вдражявать. Кога си кротувать уста-та трѣбува да стоятъ легкычко, нестиснѣто притворены, а кога ся отгварять да ся гляда да не мръдѣть тврѣдѣ много и да ся не чекнѣть. Колкото поумѣрено си кла-тимъ уста - та кога ся смѣемъ, говоримъ или изказвамы какво да было движеніе, толкова поблагородны и подрагы щѣть ни ся видѣть.

Нѣ за какво ти сѣ и найхубавы-ты уста, кога не може да ся стои при тѣхъ отъ лошѣ дѣхъ, който не